

Daniels bok – nummer tjuetre

De spottere

Jeff Pippenger

2023-12-18

Søster White fastslo at når de store bygningene i New York City ble styrtet ned, ville Åpenbaringen kapittel atten, versene én til tre, bli oppfylt.

Og etter dette så jeg en annen engel fare ned fra himmelen, med stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med veldig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt en bolig for onde ånder og et tilhold for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av hennes horeis vredes vin, og kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Åpenbaringen 18:1–3.

Innen 11. september 2001 hadde jordens «konger» allerede drevet hor med den romerske kirke. Etter andre verdenskrig utnevnte president Harry S. Truman for første gang, i 1951, en ambassadør til Vatikanet. Hans forsøk på å etablere et politisk forhold til pavedømmet ble blankt avvist av De forente staters kongress, men slik var det ikke da president Ronald Reagan flere tiår senere, i 1984, utnevnte en ambassadør til Vatikanet. Innen 2001 hadde alle nasjoner drevet hor med Vatikanet ved å opprette et diplomatisk forhold til Tyrus' skjøge.

Innen 11. september 2001 hadde alle «nasjoner» drukket av vinen fra hennes horederis vredesvin. Babylons vin representerer alle de forskjellige villfarelsene som fremmes av pavedømmet, men den ene særlige vinsorten som identifiseres i disse versene, er vinen av hennes horederis vrede. Pavedømmets vrede er dets forfølgelse av dem det er uenig med. Det fullbyrder sin forfølgelse ved å ta statens makt i bruk til å gjøre dets skitne arbeid. Hennes vredes vin er hennes særlige flaske med villfarelse, som representerer handlingen å bruke staten mot dem hun anser for kjettere.

I tidsrommet fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844 ble millerittisk adventisme, som var blitt kalt ut av den mørke middelalder, og som var blitt skilt fra de protestantiske kirkene, som da ble Romes døtre, det sanne protestantiske horn på det nylig fremtrådte jorddyret. Peter identifiserer kjennetegnene ved dette nyutvalgte Guds folk som en nasjon.

Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et eiendomsfolk, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket inn i sitt underfulle lys; dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:9, 10.

Innen 11. september 2001 hadde Syvendedags Adventistkirken allerede, og ved gjentatte anledninger, benyttet De forente staters politiske myndighetsstruktur til å angripe dem den anså som kjettere. Lenge før 2001 hadde adventistene allerede drukket av Babylons særlige vin, som representerer bruken av statsmakt til å angripe dem den anså som kjettere.

Efraim er et symbol på Jeroboams frafall og på Israels nordlige rike, og Jesaja begynner kapittel tjueåtte med å tiltale Syvendedags Adventistkirken som Efraims drankere.

Ve den stolte krone, Efraims drukkenbolter, hvis herlige pryd er en visnende blomst på hodet av den fruktbare dal, hos dem som er overvunnet av vin! Se, Herren har en som er mektig og sterk; lik et haglvær, en ødeleggende storm, lik en flom av veldige vannmasser som strømmer over, skal han slå den til jorden med makt. Den stolte krone, Efraims drukkenbolter, skal bli trådt ned under føtter. Og den herlige pryd, som er på hodet av den fruktbare dal, skal bli en visnende blomst, lik den tidlige frukt før sommeren, som den som får øye på den, sluker straks mens den ennå er i hånden. På den dag skal Herren, hærskares Gud, være en herlighetens krone og en skjønnhetens diadem for resten av sitt folk, og en doms ånd for den som sitter til doms, og styrke for dem som driver striden tilbake til porten. Men også disse farer vill ved vin, og kommer på avveier ved sterk drikk; presten og profeten farer vill ved sterk drikk, de er oppslukt av vin, de kommer på avveier ved sterk drikk; de farer vill i syn, de vakler i dom. For alle bord er fulle av spy og urenhet, så intet sted er rent. Jesaja 28:1–8.

Det tredje ve kom den 11. september 2001, og det kom over «kronen», som representerer lederskapet blant «Efraims drankere». Det angrep ikke kirkens hovedkvarter i Maryland med et fly fullt av drivstoff, men det markerte deres manglende evne til å erkjenne at islams ankomst som det tredje ve var begynnelsen på budskapet om sildigregnet til den tredje engel. Begynnelsen på nettopp det budskap og det verk som de bekjenner at de er blitt oppreist for å forkynne. De identifiseres ikke bare som kronen, som representerer lederskap, men som «stolthetens krone», og dermed identifiseres en av de to klasser av tilbedere som ble og blir frembrakt i debatten i Habakkuk kapittel to. Den 11. september 2001 inntok Habakkuks vektere sine poster i striden ved porten.

Jerusalems porter er stedet hvor samhandlingen mellom Jerusalems folk fant sted. Slaget ved portene fremstiller «debatten» i det foregående kapitlet i Jesaja, som begynte på østenvindens dag (islams dag). De to klassene blant Habakkuks tilbedere i avsnittet er representert ved to kroner. Efraims drankere, som på det tidspunktet allerede hadde tatt statsmakten i bruk for å vinne sine argumenter mot dem de hadde betraktet som kjettere, settes i kontrast til Herren, hærskares Guds krone. Når Kristus fremstilles som Herren, hærskares Gud, er det et symbol på Hans verk som lederen for Sin hær. Slaget ved porten er den krigføring som fremstilles ved debatten om sann og falsk teologi.

Det er ikke bare Generalkonferansens ledelse som fremstilles som Efraims drankere, men også prestene (pastortjenesten) og profetene (teologene og underviserne) er kommet på avveier ved sterk drikk. Slik Jesaja sier i åpningsversene i sin profeti, er det hele menigheten.

Synet til Jesaja, Amoz' sønn, som han så om Juda og Jerusalem i de dager da Ussia, Jotam, Akas og Hiskia var konger i Juda. Hør, dere himler, og lytt, du jord! For Herren har talt: Barn har jeg fostret opp og oppdratt, men de har satt seg opp mot meg. Oksen kjenner sin eier, og eselet sin herres krybbe; men Israel kjenner ikke, mitt folk forstår ikke. Ve det syndige folk, et folk lastet med misgjerning, en slekt av ugjerningsmenn, barn som handler fordervelig! De har forlatt Herren, de har vekket Israels Hellige til vrede, de har vendt seg bort. Hvorfor vil dere

slåes mer, når dere bare fortsetter i frafall? Hele hodet er sykt, og hele hjertet er kraftløst.
Jesaja 1:1–5.

Den syndige nasjonen er syk, og tiden da det kunne gis noen bot som ville forandre hennes hjerte og sinn, er forbi. Jesaja identifiserer at drankerne er ute av veien, og veien blir av Jeremia identifisert som de «gamle stier». Den 11. september 2001 begynte siste regn å falle, og Jeremia identifiserer at det er når vi vandrer på de gamle stier, som er den «vei» drankerne er ute av, at vi finner resten av siste regn.

Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stiene, hvor den gode vei er, og vandre på den, så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Også satte jeg vektere over dere og sa: Lytt til basunens lyd. Men de sa: Vi vil ikke lytte. Hør derfor, dere folk, og vit, du menighet, hva som er iblant dem. Hør, du jord: Se, jeg fører ulykke over dette folk, frukten av deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord og til min lov, men forkastet den. Jeremia 6:16–19.

Efraims drukkenbolter er kommet ut av veien den 11. september 2001, og de har vendt «baklengs bort» i 1863, da de innledet prosessen med å forkaste «de gamle stier». Det er på «de gamle stier» at hvilen og forfriskningen fra det sene regn er å finne, og dette regn begynte nettopp på den tid da «Ve», ble uttalt over dem. Islams tredje «Ve» var ugjenkjennelig for Efraims stolte krans, for de hadde gradvis forkastet de grunnleggende sannheter som identifiserer Islams rolle i profetien. Jeremia viser at Herren på den tid oppreiste vektere, som er Habakkuks vektere, og de forkynnte for Efraims drukkenbolter i striden ved portene at de måtte lytte til basunens lyd. Det tredje «Ve» som kom den 11. september 2001, var den sjuende basun.

Jesaja påpeker at «de farer vill på grunn av sterk drikk; de tar feil i synet, de snubler i dommen. For alle bord er fulle av spy og urenhet, så det finnes ikke et rent sted.» Det falske bordet, som ble innført i 1863, som fjernet «de sju tider» og krevde et forklarende utdelingsark som følge, representerer forfalskningen av Habakkuks to hellige tavler; men de falske «bord» som drukkenboltene har tatt i bruk, er fulle av spy, og de tar feil i synet. Vekterne hos Habakkuk og Jeremia fikk befaling om at de i striden om metodologi skulle skrive «synet» på «tavler», men drukkenboltene falske tavler fremstiller et uriktig syn.

Uten åpenbaring blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

Efraims drukkenbolter har forkastet Guds lov, men sammenhengen for «striden», for kampen ved porten, er Guds profetiske lov, slik den er representert ved den metodologi som ble etablert i den første og den tredje engels bevegelse. Med den rammen Jesaja har satt i de første åtte versene av kapittel tjueåtte, identifiserer han deretter den metodologi som er senregnet, og identifiserer særlig drukkenboltene som «de spottere som hersker» «i Jerusalem».

Hvem skal han lære kunnskap, og hvem skal han få til å forstå lære? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra brystet. For bud skal være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folket. Han som sa til dem: Dette er hvilen som dere kan la den trette finne hvile i, og dette er vederkvegelsen; men de ville ikke høre. Så ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på

bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og tatt til fange. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort en overenskomst; når den overstrømmende svøpen farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en sikker grunnvoll. Den som tror, skal ikke haste av sted. Og jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd. Haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Deres pakt med døden skal bli gjort ugyldig, og deres overenskomst med dødsriket skal ikke bli stående; når den overstrømmende svøpen farer fram, da skal dere bli trådt ned av den. Jesaja 28:9–18.

«Debatten» defineres her slik: «Hvem vil han lære kunnskap? og hvem vil han få til å forstå lære?» «Hvem» henvender seg til de mulige studentene, men emnet gjelder å forstå lære, som er kunnskap. Når Daniels bok blir åpnet, skjer det en økning av kunnskap, som representerer en økt forståelse av sannhetene i Guds Ord. Ordet «lære» betyr et sett av trosoppfatninger, prinsipper, undervisninger eller regler som danner et bestemt tankesystem eller et kunnskapslegeme. For å forstå bibelske «læresetninger» er det nødvendig med en bibelsk metode for å danne dette kunnskapslegemet.

Metodologien blir identifisert som: «bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt.» Den metodologien som identifiserte 11. september 2001 som ankomsten av det tredje «Ve», bygger på å føre den profetiske linjen for det første «Ve» sammen med den profetiske linjen for det andre «Ve», noe som gir to vitner om linjen for det tredje «Ve». Denne metodologien er prøven i den «striden» som frambringer to klasser av tilbedere, for «Herrens ord var for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt, og der litt; for at de kunne gå bort og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og tatt.»

De fem anstøtene hos de spotterne som hersker i Jerusalem, representerer de fem dårlige jomfruer. Metodikken er tydelig et prøvestykke, for Efraims drankere forkastet Jeremias gamle stier, nektet å høre på vekternes trompetadvarsel, frembrakte forfalskede bord og inngikk en pakt med døden; på samme tid som de som bar Herren, hærskares Guds, krone i striden ved porten, inngikk en livspakt.

Den 11. september 2001 begynte sildigregnet, som er hvilen og vederkvegelsen, å falle, og beseglingen av de hundre og førtifire tusen begynte. Det innledet en strid om drukkenboltene i Efraims metodikk og den metodikken som er representert ved Elias-budbæreren. «Mange» skal falle med drukkenboltene, men de få som skal bli utvalgt, er de som venter på Herren.

For således talte Herren til meg med sterk hånd og formante meg at jeg ikke skulle vandre på dette folks vei, idet han sa: Kall ikke alt det for sammensvergelse som dette folket kaller sammensvergelse; frykt ikke det som de frykter, og reddes ikke. Herren, hærskares Gud, ham skal dere hellige; la ham være deres frykt, og la ham være deres gru. Og han skal være en helligdom; men en snublestein og en anstøtsklippe for begge Israels hus, en felle og en snare for Jerusalems innbyggere. Og mange blant dem skal snuble og falle og bli knust og fanges i

snaren og tas til fange. Bind vitnesbyrdet sammen, forsegl loven blant mine disipler. Og jeg vil vente på Herren, han som skjuler sitt ansikt for Jakobs hus, og jeg vil sette mitt håp til ham. Jesaja 8:8–17.

Høyst viss er Jesaja samstemt med sine egne ord, slik at de mange som faller i kapittel tjueåtte, er de samme som faller i kapittel åtte. I kapittel åtte finner vi at deres fall finner sted i beseglingstiden, som begynte den 11. september 2001. Advarselen i kapittel åtte er at man ikke skal vandre på dette folkets «vei», for de er dem som nektet å vandre på Jeremias vei med de gamle stier, hvor budskapet om senregnet er å finne. De som faller i kapittel åtte, er de som setter sin lit til sammensvergelsen som representerer Babylons særlige vin, og som representerer en sammensvergelse mellom kirke og stat med det formål å motstå dem som blir ansett som kjettere. Det som får dem til å snuble i kapittel åtte, er snublesteinen, som representerer selve den første forkastelsen av grunnleggende sannhet i 1863, «de syv tider» i 3. Mosebok tjueseks, som ble forkastet av «byggerne» i 1863. I denne forkastelsen vendte de tilbake til frafalleen protestantisk metodikk for å forkaste budskapet som ble gitt av engler til William Miller.

I kapittel tjueåtte frembringer forkastelsen av steinen dommen i form av den oversvømmende svøpen, som er det bibelske symbolet på dyrets merke, hvilket begynner ved søndagsloven i De forente stater og deretter oversvømmer hele verden. Ved søndagsloven skal den pakt som adventistkirken har inngått med «døden» og «dødsriket», bli feid bort. Når drankerne i Efraims pakt med døden feies bort, vil deres «løgnens tilflukt» bli fjernet. «Løgnens tilflukt» fremstilles av apostelen Paulus som den løgn som frembringer en kraftig villfarelse, og den kraftige villfarelse som utgytes over de spottere som styrer Jerusalem, er et svar på deres hat mot sannheten.

Han, hvis komme er etter Satans virksomhet, med all kraft og tegn og løgnens under, og med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærligheten til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor skal Gud sende dem en kraftig villfarelse, så de skal tro løgnen, for at de alle skal bli fordømt, de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten. Men vi er skyldige alltid å takke Gud for dere, brødre, elsket av Herren, fordi Gud fra begynnelsen utvalgte dere til frelse ved Åndens helliggjørelse og tro på sannheten. Til dette kalte han dere ved vårt evangelium, for at dere skulle vinne vår Herre Jesu Kristi herlighet. Derfor, brødre, stå faste og hold fast ved de overleveringer som dere er blitt opplært i, enten ved ord eller ved vårt brev. 2 Tessaloniker 2:9–15.

«Løgnenes tilflukt», som frembrakte «den sterke villfarelse», medfører til slutt straffen ved den snart kommende søndagsloven. Apostelen Paulus identifiserer den klassen som ikke elsker sannheten, og en klasse som blir helliget ved sannheten, og henviser dermed til de to klassene i striden i Habakkuk kapittel to. I kapittel tjuei begynner Jesaja med å gjenta ordet Ariel, som er et annet navn for Jerusalem.

Ve Ariel, Ariel, byen der David bodde! Legg år til år; la dem ofre slaktoffer. Jesaja 29:1.

Den symbolske fordoblingen av «Ariel» (byen Jerusalem) blir nok en gang fordømt ved et «ve». Drepingen av ofre fra «år til år» representerer det progressive opprøret som begynte i 1863. De følgende versene skisserer den dommen som skal finne sted over Syvendedags Adventistkirken i

perioden med søndagslovkrisen. I vers ni blir et «under» identifisert, som fremhever debatten om metodologi, samtidig som det også identifiserer adventismens opprørske tilstand som et element i Midnattsropets budskap, som også er knyttet til den annen engel, slik dette er fremstilt ved fordoblingen av «Ariel» i det første verset.

Stans opp og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere en dyp søvns ånd, og han har lukket deres øyne; profetene og deres fyrster, seerne, har han tildekket. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som folk gir til en som er lærd, og sier: «Les dette, jeg ber deg.» Og han sier: «Jeg kan ikke, for den er forseglet.» Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, og det blir sagt: «Les dette, jeg ber deg.» Og han sier: «Jeg er ikke lærd.» Derfor sa Herren: Fordi dette folket holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er tillært etter menneskebud, derfor, se, vil jeg igjen gjøre et underfullt verk blant dette folket, ja, et underfullt verk og et under; for visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal bli skjult. Jesaja 29:9–14.

I den «debatten» som ble nedtegnet i kapittel tjuesju, og som fremstiller striden mellom sann metodologi og falsk metodologi, blir de spottende mennenes drukkenskap, de som hersker i Jerusalem, identifisert som en blindhet som hindrer adventismens lederskap i å forstå den forseglede boken. Daniels bok og Åpenbaringen er den samme boken, og den delen av boken som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, er Jesu Kristi åpenbaring. Den omfatter gåten om «det åttende, som er av de sju». Den fremstilles ved den «hemmelighet» som Daniel fikk å forstå i kapittel to. Det er de sju tordeners «skjulte historie». Det er budskapet om islam i det tredje «Ve», og budskapet i «Midnattsropet».

Den ene boken Daniel og Åpenbaringen er gitt til dem som er blitt fremstilt ved Sanhedrinet på Kristi tid, som symboliserer et lederskapssystem som bekjenner å opprettholde og forsvare Guds sannhet, men som til sist tar del i korsfestelsen av Sannheten. Systemet som Sanhedrinet er et forbilde på, er de spottere som hersker over Jerusalem. De får den forseglede boken, og deres fremstående, utdannede og lærde svar på hva boken betyr, er at de ikke kan lese den, for den er forseglet. Deretter blir hjorden, som er blitt opplært til å følge bare dem som er innsatt som ledere, gitt den samme boken, og deres svar er at de bare vil forstå den dersom de spottere som hersker over Jerusalem, de siste dagene Sanhedrin, forteller dem hva den betyr.

Metodologien som ble gitt til William Miller, og deretter til Future for America, er et veimerke i den profetiske historien. Det er et veimerke som identifiserer et prøvespørsmål om liv og død. Uten den rette metodologien er budskapet om sildigregnet «som ordene i en bok som er beseglet». Uten budskapet om sildigregnet er den erfaring som budskapet frembringer, umulig å oppnå. Denne metodologien er prosessen med å legge profetisk linje på profetisk linje, herfra i Bibelen og derfra i Bibelen. Debatten om metodologien begynte da det første budskapet ble gitt kraft, både i de siste dagers begynnelses- og avslutningshistorier.

I begynnelsen av millerittbevegelsens historie begynte debatten den 11. august 1840, og den ble gjentatt ved slutten av den historien i den tidsperioden da den filadelfiske millerittbevegelsen gikk

over til den laodikeiske millerittbevegelsen. Debatten begynte på nytt i historien til den tredje engels laodikeiske bevegelse den 11. september 2001, og den blir gjentatt ved slutten av den bevegelsen når den tredje engels laodikeiske bevegelse går over til den filadelfiske bevegelsen til de hundre og førtifire tusen. I millerittenes innledende prøve, og i millerittenes avsluttende prøve, ble prøven fremstilt ved Elias-budbærerens metodologi. Jesus, som Alfa og Omega, illustrerer alltid enden ved begynnelsen.

Metoden med å bringe linje på linje er det vi nå vil benytte når vi i den neste artikkelen tar opp vår betraktning av Daniels bok, kapittel fire og fem.

«Ingen har et sant budskap som fastsetter tiden for når Kristus skal komme eller ikke komme. Vær forvisset om at Gud ikke gir noen myndighet til å si at Kristus utsetter sitt komme fem år, ti år eller tjue år. 'Vær derfor også rede; for Menneskesønnen kommer i den time dere ikke venter det' (Matteus 24:44). Dette er vårt budskap, selve det budskap som de tre englene som flyr midt over himmelen, forkynner. Det arbeid som nå skal gjøres, er å la dette siste nådebudskap lyde for en fallen verden. Et nytt liv kommer fra himmelen og tar alle Guds folk i eie. Men splittelser vil komme i menigheten. To parter vil bli utviklet. Hveten og ugresset vokser sammen til høsten.»

«Verket vil gå dypere og bli stadig mer alvorlig helt til tidens avslutning. Og alle som er Guds medarbeidere, vil kjempe med største alvor for den tro som én gang ble overgitt til de hellige. De vil ikke bli vendt bort fra det nåværende budskap, som allerede opplyser jorden med sin herlighet. Intet er verd å stride for uten Guds herlighet. Den eneste klippe som vil bli stående, er evighetens Klippe. Sannheten slik den er i Jesus, er tilflukten i disse villfarelsens dager....»

«Profetien er blitt oppfylt, linje på linje. Jo fastere vi står under fanen til den tredje engels budskap, desto klarere skal vi forstå Daniels profeti; for Åpenbaringen er Daniels supplement. Jo mer fullt ut vi tar imot det lys som Den Hellige Ånd har framstilt gjennom Guds innviede tjenere, desto dypere og sikrere, ja, like urokkelige som den evige trone, vil den gamle profetis sannheter framtre; vi skal bli forvisset om at Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd. Mennesker må selv være under Den Hellige Ånds innflytelse for å forstå Åndens uttalelser gjennom profetene. Disse budskapene ble gitt, ikke for dem som fremsatte profetiene, men for oss som lever midt i scenene av deres oppfyllelse.»

«Jeg ville ikke føle at jeg kunne legge fram disse tingene, dersom Herren ikke hadde gitt meg dette arbeidet å gjøre. Det finnes andre enn deg selv, og mer enn én eller to, som i likhet med deg mener at de har nytt lys, og som er fullt rede til å legge det fram for folket. Men det ville være til behag for Gud om de tok imot det lys som allerede er gitt og vandret i det, og bygde sin tro på Skriftene, som opprettholder de standpunkter som Guds folk har holdt fast ved i mange år. Det evige evangelium skal forkynnes av menneskelige redskaper. Vi skal la lyde englenes budskaper, som er framstilt som flygende midt over himmelen, med den siste advarsel til en fallen verden. Om vi ikke er kalt til å profetere, er vi kalt til å tro profetiene og til å samarbeide med Gud om å gi lys til andre sinn. Dette er det vi forsøker å gjøre.» Selected Messages, bok 2, 113, 114.